

vor offentlige Mening. Det er ikke Beltaalighed eller Klogt, det er ikke smukke Argumenter, det er ikke Fremførelsen af Fakta, som i og for sig er det Afgjørende. Det er ikke de Foredrag, som holdes her, og hvoraf Referater i Tusinder eller Titusinder, af Exemplarer spredes over Landet, som i og for sig føre til et Resultat, nei det er den almindelige Stemning, som findes i Thinget, — og det er da klart, at der angaaende denne Sag ikke har været nogen almindelig Overbevisning tilstede om, at det, Regjeringen havde foretaget i denne Sag, var urigtigt. For mit Vedkommende skal jeg ikke ved yderligere Udtalelser foregribe den nærmere Forhandling om denne Sag, som jeg formoder staar for Døren, saa meget mindre som Finantslovens første Behandling, der jo giver Anledning til Fremdragelsen af en saar stor Mængde forskjellige Punkter, ikke forekommer mig at være gunstlig for en indtrængende Belysning af et saa udførligt og indviklet Spørgsmaal som dette. Men siden jeg har berørt Sagen, skal jeg dog, foranlediget ved nogle Uttringer, som igaar bleve fremfattede af det ærede Medlem for Njeben-havns Amts 5te Valgkreds (Holstein), fremføre en enkelt Bemærkning. Dette ærede Medlem henlede Opmærksomheden paa en Artikel, der havde staaet i det Blad, der almindelig anses for at være Regjeringens officiose Organ, en Artikel, som efter hans Opfattelse maatte antages at antyde, at Regjeringen i denne Sag nu indtog et helt andet Standpunkt end tidligere, at den endog maatte nu var kommen til at hævde en hel ny, hidtil ukendt, videnskabelig Doktrin, idet det nemlig her udtaltes, at „hvad der for Regjeringen maatte være det Bestemmende, var, at der forelaa utvetydige Bidnesbyrd om, at svenst Rvæg havde Tilbøielighed til at faae Lungesygge, naar det indførtes her i Landet.“ Jeg maa nu sige, at jeg har ikke læst Artiklen paa samme Maade; jeg opfatter ikke denne Sætning som saaledes ment. Muligvis vil den høitærede Indenrigsminister oplyse os om, hvorvidt han for sit Vedkommende nu staar paa samme Standpunkt og har de samme Anskuelser om denne Sag som tidligere, men i hvert Fald kan jeg ikke opfatte denne Uttring i Artiklen som tydende paa det Modsatte. Jeg skal ved en Illustration søge at antyde, hvorledes jeg forstaar den. Lad mig antage, at jeg har en Husven, som i mange Aar daglig er gaaet ud og ind hos mig; lad os kalde ham Mortensen. En Dag, da han som sædvanlig har spist til Middag hos mig, meldes det mig, at der mangler to Sølvstkeer. Saa udbryder jeg: „To Sølvstkeer; dem har Mortensen taget,

den Tyveknægt.“ Det er klart nok, at denne Betydning i høj Grad afficerer min gamle Ven, og han siger til mig: „Kom hen i mit Hus og ransag det fra Kjelder til Kvist og se, om du kan finde Sølvstkeerne.“ Jeg finder dem ikke; men ikke desto mindre vedbliver jeg at paasta, at han har taget dem, at de maa findes i hans Hus. Det er jo klart nok, at dette fremdeles afficerer ham meget ubehageligt, og vore fælles Venner og Bekjendte, der have kjendt ham i mange Aar, og som paasta, at han er lige saa ærlig som jeg, — ja, Mogle sige endog, at han har langt mere rent Meel i Rosen end jeg — gjøre mig Bebreidelser, fordi jeg saa haardnakket fremsætter en sliq Betydning. Da de nu vedblive at presse stærkt paa mig, og da jeg ikke under disse Omstændigheder vil gjentage Betydningen, vælger jeg at udtale mig saaledes: „Jeg ælger, at Stærne ikke ere forefundne i Mortensens Hus, men jeg vil dog bemærke, at dette egentlig ikke er et Bevis for, at de ikke kunne eksistere der. Hvad der imidlertid for mig er det Bestemmende, er den Betragtning, at der i det Baserede synes at ligge et utvetydigt Bidnesbyrd om, at mine Sølvstkeer, — uvist forøvrigt af hvilken Grund, — have en vis Tilbøielighed til at forsvinde, naar Mortensen har spist til Middag hos mig.“ Dette er, mine Herrer! en meget elegant og meget diplomatisk Bending; det er et Sprog, hvis stilfistte Finesse gjør dets Forfatter Værd. Men hvorvidt det høie Thing maatte dele den Anskuelse, som saavidt jeg formaar at se, saaledes fremdeles hævdes i Artiklen, og som jeg altsaa maa antage ogsaa er Regjeringens, kan jeg i Diebskiftet ikke have nogen Mening om. Jeg for mit Vedkommende tror, at der for dette Thing er den stærkeste Opfordring til at nedlægge en bestemt og energisk Indsigelse imod, at det for sit Vedkommende godkjender det Forbud, som Regjeringen fremdeles opretholder overfor vore Nabo-lande.

Jeg skal derefter gaa over til det Spørgsmaal, som jeg hovedsagentlig ønsker at berøre. Jeg maa bede det høie Thing undskyldte, at jeg kommer ind paa tørre statistiske Data, og at jeg vil komme til at fremføre en Del Tal. Det er nogle Betragtninger over vor almindelige finansielle Status, jeg ønsker at fremsætte. — Jeg vil ikke sige, at det Budget, som Regjeringen nu har forelagt, i og for sig særlig opfordrer til Kritik. Dette Budget bærer sin Bidnesbyrd om den samme Finantspolitik, som Regjeringen gjennem en Række af Aar har fulgt. Naar der ikke desto mindre forekommer mig at være nogen Anledning til særlig denne Gang at undersøge: